

Un cas com un cabàs

A les darreries del segle XX, l'ús que hom feia de la tot just estrenada democràcia era d'un pintoresc que avui et fa caure d'esquena. S'entén perquè, en la memòria de tothom hi quedaven les restes de la trista situació viscuda en temps de la dictadura del senyor Francisco. El feixisme, com s'anomenava la filosofia política abraçada pel dictador, havia deixat els carrers plens de gent que se sentia, fins i tot inconscientment, frustrada, dictadors de butxaca que es delien per fer valer la seva ignorància, rancor i impotència. Expliquen els papers una faula sobre les facècies viscudes entorn de les eleccions de 1995, precisament quan acabava de néixer el número 1 d'aquesta revista. Sembla que la direcció del Setmanari que llavors s'editava a Olot, va decidir donar protagonisme al cap de la força majoritària, de dretes, cosa que sembla normal, tenint en compte el tarannà de la publicació, sempre al costat dels guanyadors, i, curiosament, al cap d'una petita oposició que llavors ostentava l'Esquerra Republicana, embrió del gran partit que portaria la nostra nació cap a la llibertat. El cap de l'oposició majoritària que pertanyia a un partit que en aquell temps s'anomenava socialista, es va creure en el dret de demanar explicacions davant d'aquesta collonada. "Que potser vens a les meves presentacions de llibres? Que potser m'has fet mai cap anunci al meu setmanari comarcal? Aquesta fou l'extranya explicació que se li va donar. Avui seria incompreensible. Furgar en la història té aquestes coses, et trobes davant de fets genials i també davant d'altres que ens fan venir totes les vergonyes. Per entendre la resposta ens hauríem de situar en un temps en què el diner era i ho representava tot, en una societat on gent com aquest "director de revista" existien com un record de l'edat mitjana, davant la complaença d'un partit en el poder que anteposava els vots a qualsevol ètica, parany en què incompreensiblement va caure, també, una formació política tan important com l'Esquerra, ja que no trobem cap testimoni escrit que indiqui que no acceptés el joc. Hauria de passar molt de temps, fins a tombar un nou segle perquè els valors de la intel·ligència i de l'ètica es possessin per damunt de l'adulació i l'estupidesa. Potser aquesta també és una de les raons de per què, fa un segle, en aquelles eleccions va tornar a guanyar l'abstenció.

El Faulador: MOLI
Maig del 2005

Macias, alcalde

Un cas de política-ficció

O iniciativa - Els verds ha aconseguit, de forma sorprenent, la majoria absoluta a Olot. L'esfondrament de CiU i la notable davallada del PSC només s'expliquen per l'excés de confiança generat en aquest darrer mandat.

La gent no és tonta i aquest cop ha sabut triar. Macias, completament aclaparat, declarava que volia ser l'alcalde de tots -és lògic, tots ho diuen- defugint el personalisme castrant que ha estat marca de la casa durant tants anys - això ja no ho diuen tots.

ERC, que en una altra cojuntura estaria pixant colònia perquè ha augmentat de 700 vots respecte de les últimes eleccions i té un regidor més, ha rebutjat entrar a l'equip de govern. IC-Els verds que no són rancorosos han acabat pactant amb Convergència que assumirà les regidories de Parcs i jardins, Benestar social i la recentment creada regidoria de la dona. Albert Bramon ha declarat que continuarà en la línia de fer una oposició constructiva, civilitzada, i que no desestima recolzar l'equip de govern en algunes qüestions puntuals, com la modificació del traçat del Vial Sant Jordi, que passarà a ser la Rambla dels caputxins.

En la sessió d'investidura, Miquel Macias va fer un discurs ingenu, però contundent. *No he vingut aquí per fer política, però faré política. No m'agrada manar, però si molt convé també ho faré.*

L'únic i sempitern regidor popular va fer un al·legat nacionalista, condemnant la niciesa dels electors i alertant sobre el perill comunista. "Espanya és una realitat o no serà" -va dir amb fermesa.

El cas d'Olot ha estat tractat més de deu minuts seguits a TV3. Els analistes, com ara l'Enric Tintorer, en Martí Boada i el mateix Puigbó, li han donat totes les voltes possibles. Apuntaven que el fet podia tenir a veure amb la síndrome Galleguí, el rom de casa, per allò dels efluvis tardorals, i vinculaven el fenomen retroiniciatiu a una imminent erupció del volcà Croscat. El nou cartipàs municipal ha quedat configurat atípicament així:

Alcaldia i regidoria medioambiental: Miquel Macias

Participació ciutadana: Josep M. Fargas

Cultura: Gabriel Alcalde

Formació i ensenyament: Teia Roca

Comerç i nucli antic: Miquel Pérez

Treball i activitats econòmiques: Xavier García

Política social: Esteve Ràfols

Joventut: David Sucarrats

Solidaritat i cooperació: Manel Compte

Tres subregidories: Parcs i jardins: Pere Macias. Benestar sòcio-cultural: Isabel Brussosa. Regidoria de la dona: Pilar Solà.

Ben pensat, no ens aniria pas tan malament.

Xavier Ruscalleda

